

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
6.Bf.308/2011/12 szám

A Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Budapesten, 2012. február 15. napján megtartott fellebbviteli nyilvános ülésen meghozta a következő

v é g z é s t :

A hivatali visszaélés büntette és más bűncselekmény miatt I. r. vádlott és társai ellen folyamatban lévő büntető ügyben a Fővárosi Bíróság 2011. június 30. napján kihirdetett 22.B.88/2009/23. számú ítéletét I.r., II.r. és III.r. vádlottak vonatkozásában **helybenhagyja** azzal, hogy II.r. vádlott 2009. július 12.-től július 13. napjáig volt előzetes fogvatartásban.

vádlott 2011. december 11.-től december 12. napjáig szintén előzetes fogvatartásban volt.

A másodfokú eljárás során felmerült 22.050 (huszonkettőezer-ötven) Ft bűnügyi költséget az állam viseli.

I n d o k o l á s :

A Fővárosi Bíróság a 2011. június 30. napján kihirdetett 22.B.88/2009/23. számú ítéletével I.r. vádlottat az ellene a Btk.225.§-ába ütköző hivatali visszaélés büntette, a Btk.316.§ (1) bekezdésébe ütköző, az (5) bekezdés b/ pontja szerint minősülő felbujtóként elkövetett lopás büntette, II.r. vádlottat az ellene a Btk.316.§ (1) bekezdésébe ütköző, az (5) bekezdés b/ pontja szerint minősülő bűnsegédként elkövetett lopás büntette, III.r. vádlottat az ellene a Btk.316.§ (1) bekezdésébe ütköző, az (5) bekezdés b/ pontja szerint minősülő lopás büntette miatt emelt vád alól felmentette. Megállapította, hogy az eljárás során felmerült bűnügyi költséget az állam viseli.

Az elsőfokú tárgyaláson jelen lévő ügyész mindhárom vádlott terhére, bűnösségük megállapítása és velük szemben büntetés kiszabása érdekében fellebbezést jelentett be. Álláspontja szerint tévedett az elsőfokú bíróság, amikor úgy foglalt állást, hogy a haladéktalanság követelményének nem tett eleget a feljelentő, és ezért kirekesztette a bizonyítékok köréből a titkos információgyűjtés eredményét. Kifejtette, hogy mivel a titkos információgyűjtés engedélyezett tartamán belül a feljelentés megtörtént, ezért az elkésztetnek nem tekinthető. Álláspontja szerint a lehallgatás anyagából az elkövetési értékre is következtetni lehet, ami meghaladja a 200.000 Ft.-ot. Ezért nem értett egyet az elsőfokú bíróság azon érvelésével sem, hogy a bizonyítani kívánt bűncselekmény büntetési tétele sem teszi lehetővé a titkos információgyűjtés eredményének felhasználását, mivel az nem kisebb 5 évi szabadságvesztésnél. Kifogásolta, hogy a titkos információgyűjtés eredményének

kirekesztésekor az eljáró bíróság olyan törvényi rendelkezés be nem tartását kérte számon a nyomozó hatóságtól, ami a titkos információgyűjtés elrendelésekor még nem szerepelt a büntetőeljárás törvényben. A Be. új rendelkezésének hatályba lépésekor ugyanis az adott büntetőeljárás már bírósági szakaszban volt, ezért az eljáró hatóság már nem is lehetett abban a helyzetben, hogy nyomozási bíróhoz forduljon. Összességében alaptalannak találta az elsőfokú bíróság azon álláspontját, ami a titkos információgyűjtés eredményének kirekesztését eredményezte. Indítványozta, hogy a helyes tényállás megállapítását követően a másodfokú bíróság I.r. vádlottal szemben halmazati büntetésül börtönbüntetést és közügyektől eltiltást, pénzmellékbüntetést és lefokozást alkalmazzon, valamint rendelje el vele szemben a korábban kiszabott felfüggesztett börtönbüntetés végrehajtását. II. és III.r. vádlottakkal szemben a vádban írt bűnösségük megállapítását követően végrehajtásában felfüggesztett börtönbüntetés és pénzmellékbüntetés kiszabására tett indítványt azzal, hogy a bíróság kötelezze a vádlottakat az eljárás során felmerült bűnügyi költség viselésére, a tolmács díja tekintetében pedig állapítsa meg, hogy azt az állam viseli.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.744/2011/2. számú átiratában az ügyészi fellebbezést módosítással tartotta fenn. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat alapvetően megtartotta, azonban tévedett, amikor a titkos információgyűjtés során keletkezett bizonyítékokat - bár azt a tárgyalás anyagává tette - kirekesztette a bizonyítékok köréből. Álláspontja szerint a titkos információgyűjtést követően a haladéktalanság követelménye nem sérült, mivel a feljelentés megtételére azt megelőzően került sor, hogy a lehallgatás engedélyezésének tartama lejárt volna. Nem értett egyet az első fokú ítélet azon érvelésével, hogy a titkos információgyűjtés eredménye azért sem használható fel, mivel a törvényben előírtaktól eltérően az ügyész, illetve a nyomozási bíró nem járt el és nem foglalt állást azzal kapcsolatban, hogy az engedélyben nem szereplő személyek vonatkozásában felhasználható-e a lehallgatás anyaga. Érvelése szerint ekkor az elsőfokú bíróság olyan intézkedéseket kért számon a nyomozó hatóságtól, amelyek csak a nyomozás során lettek volna kivitelezhetők, akkor azonban a törvény még erre vonatkozó előírást nem tartalmazott. Álláspontja szerint a titkos információgyűjtés során beszerzett adatok bizonyítékként felhasználhatók, azokat összességében kell értékelni a többi rendelkezésre álló bizonyítékkal, majd a tényállást ezt követően lehet megállapítani. Mivel az első fokú ítélet a Be.351.§ (2) bekezdés c/ és d/ pontjaira figyelemmel felülbírálatra alkalmatlan, ezért az ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására történő utasítását indítványozta.

A másodfokú nyilvános ülésen a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség jelen lévő képviselője az átiratban foglaltakat változatlan tartalommal fenntartotta, azt kiegészíteni nem kívánta.

I.r. vádlott védője perbeszédében az ügyészi fellebbezés elutasítását, az első fokú ítélet helybenhagyását indítványozta. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság megindokolta, hogy miért zárta ki a titkos információgyűjtés anyagát a bizonyítékok

köréből, ezzel az indokolással maradéktalanul egyetértett. Kifejtette, hogy a haladéktalanság, mint követelmény a titkos információgyűjtés eredményének felhasználása során olyan konjuktív feltétel, amelynek teljesülése nélkül a beszerzett információk bizonyítékként nem értékelhetők. Felhívta a figyelmet arra is, hogy a korábbi szabályozás szerint az I.r. vádlott-társaira vonatkozóan egyébként sem lehetett volna felhasználni a titkos információgyűjtés eredményét, mivel sem a személyük, sem pedig a vádban írt bűncselekmény megnevezése nem szerepelt a bírói engedélyben. Kiemelte, hogy amennyiben a bíróság mégis felhasználhatónak találná a titkos információgyűjtés eredményét, az önmagában egyébként sem lenne alkalmas a vádlottak bűnösségének bizonyítására.

II.r. vádlott védője perbeszédében csatlakozott védőtársához, azt kiegészíteni nem kívánta és az első fokú ítélet helybenhagyására tett indítványt.

III.r. vádlott védője a felmentő ítélet helybenhagyását indítványozta. Az elsőfokú tárgyalás során lejátszott hangfelvételek kapcsán kifejtette, hogy a történetek ismeretében annak valóban vannak olyan részei, amiből arra lehetne következtetni, hogy a vádban írt cselekményt a vádlottak elkövették. Védelem azonban megfelelően megindokolta, hogy miért beszéltek a felvételen hallható dolgokról, az teljesen életszerű, hogy a beszélgetés közös játékgépezésből eredő elszámolásról szólt. Mindezek alapján a felvételekből sem lehet következtetni arra, hogy a vádlottak bűncselekményt követtek volna el.

Az ügyészi fellebbezés, illetve a fellebbviteli ügyészség indítványa nem alapos.

A Fővárosi Ítéltábla az első fokú ítéletet, az azt megelőző bírósági eljárással együtt a Be.348.§ (1) bekezdése alapján mindhárom vádlott tekintetében teljes terjedelmében felülbírált. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási szabályokat betartotta, kioktatási kötelezettségét teljesítette és akkor sem tévedett, amikor a tárgyalás első részét II. és III.r. vádlottak távollétében tartotta meg, mivel az őket nem érintette, majd az ő vonatkozásukban az eljárás szükséges részét megismételte.

Az elsőfokú bíróság a szükséges bizonyítást lefolytatta, a vádlottak vallomásait, akik bűnösségüket tagadták, összevetette az egyéb rendelkezésre álló bizonyítékkal, a tárgyalás anyagává tette a titkos információgyűjtés eredményét, majd azt kirekesztette a bizonyítékok köréből és e bizonyíték figyelmen kívül hagyásával állapította meg a tényállást. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a titkos információgyűjtés eredménye nem használható fel, mivel a törvény által támasztott követelmények nem teljesülnek.

A másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bíróság álláspontjával, amikor kirekesztette a titkos információgyűjtés anyagát a bizonyítékok köréből.

A rendelkezésre álló bünyügyi iratok alapján megállapítható, hogy a titkos információgyűjtés elrendelésére I. r. vádlott tekintetében került sor a Btk.250.§ (1)

bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés szerint minősülő vesztegetés büntette, a Btk.225.§-a szerinti hivatali visszaélés büntette, a Btk.244.§ (1) bekezdés a/ pontjába ütköző, a (3) bekezdés b/ pontja szerint minősülő bűnpártolás büntette, a Btk.282.§ (1) bekezdésébe ütköző kábítószerrel visszaélés büntette és a Btk.323.§ (1) bekezdésébe ütköző, a (2) bekezdés c/ pontja szerint minősülő zsarolás büntette miatt. A titkos információgyűjtést a Pesti Központi Kerületi Bíróság engedélyezte I. r. vádlott által használt mobiltelefonon továbbított közlések tartalmának megismerése és annak rögzítése érdekében 2006. október 16. napjától, illetve 2007. január 13-án 12 órától 2007. április 12-én 12 óráig. Az IRM Rendvédelmi Szervek Védelmi Szolgálat 2007. március 12-én tett feljelentést I. r. és III. r. vádlottal szemben lopás büntettének alapos gyanúja miatt. A Pesti Központi Kerületi Bíróság engedélyezte a titkos információgyűjtés eredményének bizonyítási eszközként történő felhasználását.

Az elsőfokú bíróság helyesen hivatkozott arra, hogy sem a titkos információgyűjtés elrendelésekor, sem pedig a jelenleg hatályos eljárási törvény nem teszi lehetővé, hogy a vád tárgyává tett bűncselekmények bizonyítása érdekében a titkos információgyűjtés eredményét a hatóságok felhasználják.

A Be.206/A.§-át a 2010. évi CLXXXIII. törvény módosította, amely 2011. március 1-jétől lépett hatályba. A törvény azonban nem módosult abban a vonatkozásban, hogy a titkos információgyűjtés eredménye csak akkor használható fel, amennyiben a titkos adatszerzés engedélyezésének Be.201.§-ában meghatározott feltételei a bizonyítani kívánt bűncselekmény tekintetében fennállnak, illetve a titkos információgyűjtést kérő szerv feljelentési kötelezettségének haladéktalanul eleget tett.

Az elsőfokú bíróság helyesen hivatkozott arra, hogy a titkos információgyűjtést kérő szerv haladéktalanul nem tett eleget feljelentési kötelezettségének, figyelemmel arra, hogy a felhasználni kívánt információ 2006. november 28-án és 29-én keletkezett és a feljelentést csak 2007. március 12-én tette meg az RSZVSZ. A másodfokú bíróság álláspontja szerint téves az az értelmezés, mely szerint mindaddig nem sérül a haladéktalanság elve, amíg a titkos információgyűjtés engedélyezéseként megjelölt határidő letelte előtt eleget tesz a feljelentési kötelezettségének az illetékes hatóság. A törvény ugyanis abból indul ki, hogy a bűncselekményről való tudomást szerzést követően azonnal beáll az illetékes hatóság feljelentési kötelezettsége, az nem függhet egy olyan dátumtól, ami egyébként is több alkalommal meghosszabbítható. Ilyen értelmezés mellett bármeddig mentesülhetne a titkos információgyűjtést végző szerv a feljelentési kötelezettségének teljesítése alól, figyelemmel arra, hogy a Nemzetbiztonsági Szolgálatokról szóló törvény alapján végzett titkos információgyűjtés nem tartalmaz olyan végső határidőt, ami véglegesen kizárná a titkos információgyűjtés meghosszabbítását. A másodfokú bíróság ezért egyetértett azzal az első fokú ítélet 9. oldal utolsó bekezdésében írtakkal, mely szerint az ügy jellege és bonyolultsága nem indokolta, hogy ilyen késedelmesen történjen meg a feljelentés. Mindez megfelel a Legfelsőbb Bíróság 74/2009. BK véleményében kifejtett elveknek.

A másodfokú bíróság egyetértett továbbá azzal is, hogy II. és III.r. vádlottak tekintetében egyébként sem lehetne felhasználható a lopás bűncselekményének bizonyítására a titkos információgyűjtés eredménye. Ők a titkos információgyűjtést engedélyező bírósági határozatban nem szerepeltek, az ő vonatkozásukban ilyen engedély kiadására nem került sor és nem szerepelt az engedélyben, hogy annak célja a lopás bűncselekményének bizonyítása lenne. A korábbi szabályozás egyértelműen kizárta ilyen esetben a titkos információgyűjtés eredményének felhasználását, a jelenleg hatályos Be.206/A.§-a pedig a törvényben megjelölt feltételek teljesítéséhez köti annak felhasználhatóságát. Az ügyészség helyesen hivatkozik arra, hogy amikor az új szabályozás hatályba lépett, akkor már jelen büntető ügy bírói szakban volt, ezért azt teljesíteni nem lehetett. Az akkor hatályos büntető eljárási szabályok alapján nem merült fel, hogy az RSZVSZ. a titkos információgyűjtés eredményének a büntetőeljárásban bizonyítékként történő felhasználásra való alkalmasságának megállapítását az illetékes ügyésznél kezdeményezze, amennyiben a rögzített adat az engedélyben nem megjelölt személyre, illetve nem megjelölt bűncselekményre vonatkozik, majd ezt követően a nyomozási bíró eljárása sem merülhetett fel, aki a jelenleg hatályos rendelkezések szerint ilyen esetben dönt a felhasználásra való alkalmasságról. Figyelemmel azonban arra, hogy sem a korábbi, sem a jelenleg hatályos törvényi előírásoknak nem felel meg e személyek tekintetében a titkos információgyűjtés eredményének felhasználása, egyetlen törvényes lehetőség annak bizonyítékok köréből történő kizárása.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint továbbá helyesen hivatkozott I. és III.r. vádlott védője arra, hogy önmagában a lehallgatás anyaga nem lenne elegendő a vádlottak bűnösségének bizonyítására. A lehallgatás anyaga közvetett bizonyíték, amely csak további bizonyítékokkal együtt lehet alkalmas bűnösség megállapítására, amennyiben azok zárt logikai láncot alkotnak. Ilyen további bizonyítékok a jelen eljárásban nem állnak rendelkezésre.

Az előzőkre figyelemmel tehát az elsőfokú bíróság ítéletének tényállását helyesen a bizonyítékokkal összhangban állapította meg és ennek eredményeként rögzítette azt is, hogy a vagyon elleni bűncselekménnyel okozott kár kb. 100 ezer Ft, míg a rongálással okozott kár pedig 50 ezer Ft volt. A cselekmény ily módon a Btk.316.§ (4) bekezdés b/ pontja szerint minősül, amely 3 évig terjedő szabadságvesztéssel fenyegetett bűncselekmény, ami szintén kizárja, hogy titkos információgyűjtés eredménye bizonyítékként legyen felhasználható, mivel a Be.201.§-a szerint titkos adatszerzésnek 5 évig terjedő, vagy ennél súlyosabb szabadságvesztéssel büntetendő szándékos bűncselekmény esetén, illetve a b-f/ pontokban nevesített bűncselekmények esetén van helye.

Az előzőek alapján az elsőfokú bíróság helyesen mentette fel a vádlottakat a Be.331.§ (1) bekezdése alapján az ellenük emelt vád alól, mely jogszabályi hivatkozást a másodfokú bíróság kiegészíti a Be.6.§ (3) bekezdés b/ pontjával, mivel nem bizonyítható, hogy a vádlottak követték el a vádban írt bűncselekményeket.

A másodfokú bíróság az előzőekre figyelemmel az első fokú ítéletet - helyes indokainál fogva - mindhárom vonatkozásában helybenhagyta azzal, hogy rögzítette II.r. vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt.

A másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség vonatkozásában a másodfokú bíróság a Be.339.§ (1) bekezdése alapján megállapította, hogy azt az állam viseli, illetve a másodfokú bíróság rögzítette, hogy III.r. vádlott a másodfokú eljárásban meddig volt előzetes fogvatartásban.

A Fővárosi Ítéltábla végzése a Be.371.§ (1) és (4) bekezdésén alapszik.

Budapest, 2012. február 15.

. Ruzsás Róbert sk.
a tanács elnöke

. Török Zsolt sk.
előadó bíró

Dr. Mészáros László sk.
bíró

A Fővárosi Bíróság ítélete I., II. és III.r. vádlottak vonatkozásában jogerős.

Budapest, 2012. február 15.

. Ruzsás Róbert sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Tóth Mihályné
tisztviselő